

Ez a füzet Francis Trochu francia szerző könyve felhasználásával készült. (Engedélyezte †Jean-Joseph, Nantes püspöke, Nantes, 1939. július 26.-án)

Előszó

Ez a füzet a szent Ars-i plébános életéből vett olyan érdekes tények és események gyűjteménye, melyekről hiteles tanúk számolnak be. Ezek sokféleképpen mutatják be, hogy Isten hogyan szól hozzánk az ő választott emberei által. A plébánost Isten rendkívüli kegyelmi ajándéka tette képessé arra, hogy úgy olvasson a lelkekben, mint egy nyitott könyvben. „Amikor az enyémmel találkozott a tekintete - számol be egy lelki gyermeke -, szó szerint lelkem legmélyére hatolt.”

Az események, amelyeket előre látott, kivétel nélkül mind igazolták őt. Látni fogjuk, akár világi hívőkről, akár szerzetesekről, papokról vagy misszionáriusokról volt szó, hogyan lebbentette fel a jövendő fátylát. Megtudjuk, milyen jól ismerte a legkülönbözőbb eseteket, legyen szó akár megtérésről, Istentől való elpártolásról, betegségről, halálról, vagy gyógyulásról.

„Bízhatok-e az Ön szavában, - próbálta neki mondani egy fiatal lány, akit a szent egy szerzetesrendbe irányított – hiszen egyáltalán nem is ismer engem.” „Hogyhogy nem ismerem – válaszolt azonnal -, hiszen úgy olvasok a lelkében, mintha egész életében én gyóntattam volna.”

Ez a tisztánlátás emberileg nem magyarázató.

XIV. Benedek pápa megítélése szerint itt olyan tudásról és bölcsességről van szó, ami a Szentlélektől származik, és az élő hit nyilvánvaló jutalma és gyümölcse. Az Ars-i szent apostolkodásának hatása messzire kiterjed még halála után is. Nincs olyan élethelyzet, amelyre egy jó szándékú lélek ne találhatna ezeknek a feljegyzéseknek az olvasásakor tanácsokat, intő, figyelmeztető vagy vigasztaló szavakat, buzdítást az élő hitre és a gyermeki bizalomra, üdvös bátorítást, hogy félelem nélkül haladjon előre az örök élet felé vezető úton.

Adja Isten, hogy sok lélek üdvösségére váljék, hívőnek, hitetlennek, tévelygőnek, kételkedőnek, csüggedőnek, tanácstalannak, és minden olyan embernek, aki magát szerencsétlennek érzi, aki úgy gondolja, hogy számára már nincs segítség. Így működik az Isten az ő szentjei által.

Hogyan vigasztalt meg egy gyászoló nőt

Chervet úr és felesége, nagyszerű keresztény emberek voltak, saját pénzükből nyitottak egy iskolát, amelyet leányuk, Jozefin vezetett. Tanítónőnek meghívtak egy Szent Józsefről elnevezett szerzetesnőt, akivel a leány kitűnően együtt tudott működni. Minden nagyszerűen ment egészen 1852. márciusáig, amikor az egyik szerencsétlenség követte a másikat.

Chervet asszony tifuszt kapott és meghalt. Édesanyja ápolása közben a lány is fertőzést kapott, és 10 nappal később követte őt. A 62 éves Chervet úr ezeket a sorscsapásokat nem tudta elviselni, és nem sokkal utánuk ő is meghalt. A nővér teljesen magára maradt. Mi mást tudott tenni, mint csak imádkozott nemesszívú barátaiért, hogy így ő maga is vigasztalást és békességet leljen. Egyik nap Ars-ba jött, és a sekrestyében összetalálkozott a plébánossal. Alig lépte át a küszöböt, amikor a plébános felkiáltott: „Ó, drága gyermekem, hiszem ők mind már nagyon-nagyon boldogok! Ne sírjon! Most, miután elérték céljukat, bizonyosan nem kívánná őket vissza erre a világra, ami tele van nyomorúsággal!”

A nővér előtte egy szót sem szólt. A szent plébános nem tudhatta sem a nevét, de azt sem, hogy honnan jött. Honnan szerezhették hát tudomást ezekről a dolgokról, hacsak nem természetfölötti módon?

Amikor a nővér meghallotta a plébános atya hangját, bátorság töltötte el, örült a szíve, megnyugodva, és Istent dicsérve tért haza. (8. dokumentum)

Két lélek, aki egyenesen a mennyországba került

Prosper de Garrets bárónő, az Ars-i polgármester felesége a plébános szenté avatási perében a következőket mondta el: A plébános rendkívül szerette a tisztítótűzben szenvedő lelkeket. Meg vagyok róla győződve, hogy közvetlen kapcsolatban állt velük, és hogy a tisztítótűz nagyon jól ismerte. Ecrivieux kisasszony Bourg-ból nagyon aggódott hirtelen elhunyt édesapja örök sorsáért, mert egész életében ellenállt minden vallásos ráhatásnak. A plébánoshoz fordult, aki habozás nélkül válaszolt:

„Megmenekült a kárhozattól, de bizonytalan hosszú ideig a tisztítótűzben marad.”

Én azt gondoltam, hogy az édesanyámért, aki nagyon jámbor asszony volt, halála után nem kell imádkoznom. Ezt elmondtam a plébánosnak.

„Ellenkezőleg - mondta -, sokat imádkozzon érte.”

És a húgomhoz fordult:

„Legyenek nyugodtak, az édesanyjuk jó helyen van.”

„Ez azt jelenti, hogy a mennyországban van?”

„Nem, nem úgy gondoltam.”

És akkor megértettük, hogy azt akarja mondani, valószínűleg nem kell sokáig szenvednie.

Jótettekkel teli élete után Adele Murinai kisasszony egy hosszú fájdalmas betegségben hunyt el. A plébános imáiba ajánlottam őt.

„Őérte nem kell imádkozni” - válaszolta nekem. Amikor pedig egyik rokona szentmisét akart érte mondatni, elhárította, mondván:

„Neki erre nincs szüksége.”

De Bar kisasszony, az egyik rokonom panaszkodott az édesanyja halála miatt. Az anya élete tele volt megpróbáltatásokkal. A plébános így szólt neki:

„Ön elveszítette az édesanyját, de ő már a mennyországban van.”

„Merem remélni, plébános Úr!”

„Igen, igen, ő a mennyországban van.”

És amikor odanyújtotta neki édesanyja rózsafüzérét, hogy áldja meg, a plébános nagy tisztelettel emelte ajkához. Sok hasonló esetet éltem át, és meg vagyok győződve arról, hogy tudta, mi történik a tisztítótűzben.

Megmenekült, de nagyon szenved.

Saone-et-Loire-ből egy fiatal lány belépett szülővárosának egy kongregációjába, de legjobb akarata ellenére sem tudott oda beilleszkedni. Csüggedés fogta el, már kész lett volna feladni, amit gondolt, hogy ez a hivatása. Sok más esethez hasonlóan felmerült a gondolat, hogy megkérdezze az Ars-i plébánost. A beszélgetés rövid volt. Alighogy letérdelt a gyóntatószékben, a plébános ezt mondta neki:

„Gyermekem, Ön azon a helyen van, ahol a Jó Isten akarja. Ebbe a kongregációba kell belépnie.”

„De itt már több hónap próbaidőt letöltöttem. Nem máshova fognak felvenni engem?”

„Igen, gyermekem, induljon el azonnal abba a kolostorba, amit mondom!”

„A húgom, aki éppúgy jelölt, mint én, ő is jöjjön-e velem?”

„Nem, ő maradjon ott, ahol van.”

„Még valamit szeretnék tudni. Édesapánk egy balesetben halt meg. Megmenekült-e?”

„Igen, a pokoltól megmenekült, de a tisztítótűzben nagyon súlyosan szenved.”

A fiatal lány követte a plébános útmutatását. Fel is vették a megadott kongregációba, és boldogan járta útját, amit a szent mutatott neki. A húga azonban követte őt a szent tanácsa ellenére, és még novícius korában meghalt.

Az Ön férje megmenekült a pokoltól

„Az én gondolatom nem a ti gondolatotok” – mondja az Úr. Szándékai valóban kifürkészhetetlenek. Akiről mi, emberek néha-néha úgy ítéljük, hogy elkárhozott, Isten képes azokat is felmenteni. Az ő irgalma határtalan. Némelyik haláleset láttán összeborzadunk, mivel minden jel arra mutat, hogy az az ember nagyon rossz véget ért, de Isten, aki látja az előttünk rejtett titkokat is, mégis megbocsát. Mennyire vigasztaló ez a gondolat! Egy megható példa erre a következő történet.

Guillaumet úr, aki hosszúévekig volt egy kolostor superiorja, Ars-ba indult. A vonaton a fülkében az útítársai másról sem beszéltek, mint azokról a csodákról, amelyek a szent falujában történtek. Vianney nevét mindenki emlegette. A pap mellett ült egy hölgy, akinek arcát sűrű gyászfátyol fedte, és csendben hallgatta, amiket mondtak. Amikor a zarándokok Ars-ban kiszálltak a vonatból, Guillaumet úrhoz fordult, és így szólt:

„Engedje meg, hogy kövessem Ars-ba. Nekem ugyanis mindegy, hová megyek, mert csak azért utazom, hogy valami elterelje a gondolataimat.”

A pap megígérte, hogy mindent elkövet, hogy a hölgyet eljuttassa a szent plébánoshoz. Amint a templom és a plébánia közötti úton kísérte, egyszer csak lassan, lehajtott fejjel jött a szent plébános, még rajta volt a miseruha. Hirtelen megállt a gyászruhás hölgy előtt, és halkán így szólt hozzá:

„Az Ön férje megmenekült a pokoltól.”

Az asszony mélyen megdöbbsent, ezért újra mondta az atya: „Megmenekült.” Majd minden szót megnyomva hozzátette:

„A tisztítótűzben van, és Önnek nagyon sokat kell érte imádkoznia. A híd korlátja és a folyó vize között volt még annyi ideje, hogy felkeltse magában a bűnbánatot. Az Isten Anyja esdette ki számára ezt a kegyelmet. Májusban ugyanis az Ön szobájában állt egy Szűzanya-szobor, és az Ön hitetlen férje ezt nemcsak eltúrte, de néha még együtt is imádkozott Önnel. Ezért nyerte el halálakor a bűnbocsánatot.”

Guillaumet mindebből semmit sem értett. Csak a következő napon tudta meg az összefüggéseket. A hölgy megköszönte a segítségét, és így szólt:

„Gyógyultan hagyom el Ars-t, és térek vissza otthonomba. Az orvosok az egészségi állapotom miatt javasolták nekem az utazást, de kétségbeesett fájdalom marcangolta a szívemet. Az én hitetlen férjem ugyanis öngyilkosságot követett el, pedig abban a reményben éltem, hogy vissza tudom vezetni Istenhez. Miután ez történt velem, azt hittem, hogy örökre elveszítettem. Soha nem fogom viszontlátni. És most Ön is hallhatta, amikor a szent azt mondta: Megmenekült. Hiszem, hogy újra fogok vele találkozni a mennyben, ezért gyógyultam meg.”

Imádkozzon csak érte tovább!

1859. elején Landreyt asszony, aki Lyonból jött, már elhagyta a gyóntatószéket, amikor Vianney még egyszer visszahívta, és megkérdezte: „Ön ugye sokat imádkozott Neyrand atyáért, miért nem folytatja az imát?” Neyrand a hölgy régi gyóntatóatyja volt, és három hónappal azelőtt

halt meg. Néhány hét után a hölgy abbahagyta az érte mondott imákat, mivel azt gondolta, hogy ennél a szent papnál erre már nincs szükség.

„Úgy gondoltam, hogy már a mennyországban van, ezért nem imádkoztam már érte” - felelte a hölgy.

„Nem, gyermekem, amióta Ajaccio-ban meghalt, a tisztítótűzben gyötrődik, mivel gyónó gyermekeivel szemben túlságosan elnéző volt.” (51. dokumentum)

A harangozó

1855. július első napján halálos villámcsapás ért egy fiatal férfit, miközben a sekrestyével együtt a heves zivatarban harangozott, hogy „megtörje a villámokat”. Szegény anyja vigasztalhatatlan volt. Fájdalmát feltárta a plébános előtt. „Ugye a két harangozó közül a fiatalabbik volt az Ön fia? Vigasztalódjék, számára biztosítva van az örök üdvösség. Ezt ő keresztény kötelességei hűséges teljesítésének köszönheti, és annak a jó szokásának, hogy havonta, és a nagyobb Mária-ünnepeken szentáldozáshoz járult, ahogyan azt Ön tanította neki. Emlékszik-e, hogy utoljára két héttel ezelőtt, a Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén gyönt és áldozott? Ez a derék fiú az utolsó leheletéig a kegyelem állapotában volt. Nyugodjon meg tehát, de imádkozzon, és kérjen másokat is, hogy imádkozzanak érte.”

„Ó, milyen csodálatos dolog - fejezte be a plébános -, ha a családokban gyakran járulnak szentségekhez!”

Egy gyermekét gyászoló édesanya

1846.-ban egy mély gyászba öltözött fiatal nő érkezett Ars-ba vörösre sírt szemekkel, mert amióta elhagyta leánykájának frissen ásott sírhantját, és kicsi angyalkájának búcsút mondott, nem apadtak el a könnyei. Sebzett szívvel érkezett Ars-ba, és titkon Isten rendelkezése ellen lázadva. Hogyan fordulhatott elő, hogy a jó Isten képes volt elvenni az ő forrón szeretett gyermekét? Ezt a számára megoldhatatlan kérdést akarta feltenni a plébánosnak, aki olvasni tudott az emberek lelkében, és aki fel tudta emelni a kétségbeesetten leroskadt szíveket. Amikor eléje került, mindent el akart neki mondani, a gyászát, a fájdalmát. De a pap szóhoz sem hagyta jutni, hanem mindjárt azt kérdezte, miután a sekrestye ajtaját becsukta mögötte:

„Sokat imádkozik-e a kislányáért? Neki ugyanis nagyon kell szenvednie a tisztítótűzben!”

„Atyám, hát Ön tudja, hogy elvesztettem a gyermekemet?”

„Adjon hálát a jóságos Istennek, hogy magához vette, mert másképp örökre elveszett volna. A kislány koraérett volt, és hajlamos a rosszra.” Az asszony most megtudta, miért halt meg a kislánya, és hogy koraérett volt. Ez a tény végleg megnyugtatta. De azt sohasem gondolta volna, hogy egy ötéves gyerek tudatosan képes vétkezni. A szent szavai nyomán már erre vonatkozóan semmi kétsége nem volt. Visszavonult a régi templomnak egy sarkába, és most először kapott erőt ahhoz, hogy ne csak imádkozzon, hanem el is gondolkodjon. Abban, hogy a szenttel senki sem beszélt a gyermek haláláról és értelmének korát meghaladó fejlettségéről, abban biztos volt, ő mégis egy emberileg felfoghatatlan megvilágosodás folytán tudott róla. Ha ezt tudta, aligha tévedhetett abban, hogy a tisztítótűzben van a gyermek. Igen, valóban jobb ennek a gyermeki léleknek egy ideiglenes bűnhődésben megtisztulnia, mint az örök kárhozatba jutni. Irtózat fogta el arra a gondolatra, hogy a gyermeke örökre elveszhetett volna, ha Isten irgalma nem mentette volna meg. Többé nem zúgolódott, megköszönte Istennek, és buzgón imádkozott kiszabadulásáért.

A mennyország, a tisztítótűz és a pokol

Egy tiszteletreméltó lyoni hölgynek ötször volt része abban a szerencsében, hogy az Ars-i plébánossal beszélhetett.

18 éves voltam, és a plébános már messze földön híres volt. Betegápoló nővér voltam, és szerettem volna belépni egy kolostorba. Amikor kedvező lehetőség nyílt rá, a barátaimmal elutaztam Ars-ba. Ott szerettem volna életgyónást végezni. Estefelé érkezünk meg, és mivel csak két éjszaka és egy nap maradhattunk ott, rendkívül kis esélyünk volt arra, hogy beszélhessünk a plébánossal. A legjobbnak tűnt ott várni rá, amikor a harangtornyon át a gyóntatószék felé megy. Már jött is az úton, sok-sok emberrel szorosan körülvéve. Mind egy-egy imát, egy jó tanácsot kért tőle, és ő jóságosan válaszolt. Hirtelen rám emelte mélyreható tekintetét. és így szólt:

„Kövessen engem! Önnek nincs arra ideje, hogy várjon.” És utat tört a tömegben a gyóntatószékig. „Ön Ars-ba jött, és az Úristen egy nagy kegyelmet ajándékozott Önnek, egy igen nagy kegyelmet. Később emlékezni fog rá, mert lesz olyan idő, amikor hitetlen emberekkel lesz körülvéve. Életgyónást kíván végezni, de ez nem szükséges. Első áldozása nagyon jó volt.” Ami a hivatásomat illeti, ezeket mondta: „Isten Önt a világba rendeli, és ott fog munkálkodni az üdvösségén.”

Így a betegápolásnak szenteltem magamat. Egyik unokahúgom tífuszban feküdt, és közel állt a halálhoz. Az édesanyja arra az elhatározásra jutott, hogy elzarándokol Ars-ba, ha a leánya életben marad. Így a gyógyulás után ketten kerestük fel az atyát.

„Köszönje meg az unokahúgának, hogy Önt erre az útra készítette. Nélküle könnyen a pokolba jutna.” És miután meg is mondta ennek az okát, a szentgyónás után még hozzáfűzte: „Egyébként milyen hálátlan Ön. Az Ön édesapja tíz éve szenved a tisztítótűzben, Ön az apja vagyonából él, és még csak nem is gondolt arra, hogy szentmisét mondasson érte, ami kiszabadíthatná onnan.” Ezeknél a szavaknál a nagymamámra gondoltam, és éppen meg akartam kérdezni, amikor megelőzött és így szólt: „Az Ön nagymamájának nincs szüksége az imáira, ő az, aki Önért imádkozik. Szent asszony volt, még a tisztítótűzön sem kellett áthaladnia.”

Mivel éppen állás nélkül voltam, az atya egy lyoni hölgyhöz küldött engem. De útközben megismerkedtem egy Saint-Etienne-ből való asszonnyal, akinek sikerült rábeszélnie, hogy hozzá menjek. Házában sok szenvedéssel és veszélyes bűnre csábító alkalmakkal találkoztam. Amikor ismét találkoztam a plébánossal, rám kiáltott: „Hát mégis Saint-Etienne-be ment! Ha követte volna a tanácsomat, mindez nem történt volna meg. Önnek még sok, nagyon sok baja lesz. Azonnal el kell hagynia ezt a személyt. Ő 15 frankot követel Öntől, bár már régóta nem tartozik neki semmivel. De csak adja oda neki, amit követel, különben mindenféle kellemetlenséget fog okozni Önnek.” Amikor visszatértem, elrendeztem a dolgot, ahogy az atya megmondta nekem, és egy jámbor asszonynál helyezkedtem el. Egy napon eszembe jutott, hogy elvigyek egy szomszéd fiatal lányt Ars-ba. Amikor beléptem a gyóntatószékbe, azt mondta az atya, anélkül, hogy egyetlen szót is szóltam volna:

„Hozott ide egy fiatal lányt, akitől semmi jót sem lehet remélni. Isten mégis meg fogja jutalmazni ezért a jótettéért, de Önnek nem fog sikerülnie ezt a leányt jó útra térítenie. Ellenkezőleg, általa Ön is veszélybe kerül. Ezt a kapcsolatot vele azonnal szakítsa meg!” Később megtudtam, hogy ez a szomorú jóslat beteljesült.

Ó szegény családapa!

1849-ben Meunier asszony Perreux-ből elindult Ars-ba, hogy a szent plébánosnál gyónjon, és megossza vele gondjait. Éppen csak elkezdte: „Atyám,...” amikor a pap ezekkel a szavakkal szakította félbe: „Gyermekem, az Ön férje vasárnap is dolgozik. Mondja meg neki, hogy hagyjon fel ezzel a rossz szokással. Eljön az a nap, amikor a férje örül majd, hogy hallgatott

rám.” - mondta, és szavai be is teljesültek. Egy évvel később, amikor a férj Szentháromság vasárnap a templomból hazament, a lova megbokrosodott, a férfi leesett, és meghalt, anélkül, hogy eszméletét visszanyerte volna. Mekkora aggodalom gyötörte a jámbor feleséget! Az a gondolat, hogy a férje olyan hirtelen és szentségek nélkül halt meg, nagy gyötrelmet okozott neki. Ars-ban a plébános, még mielőtt egyetlen szót is szólt volna, megmondta neki: „Ön azt gondolja, hogy a családjában valaki elveszett. Én nem így gondolom.” Az asszony nem mondott semmit a szörnyű szerencsétlenségről, és a férjét meg sem említette. Csak ennyit mondott: „Atyám, ennek a személynek sokáig kell-e a tisztítóútzben szenvednie?” Az atya egy percig csendesen elgondolkodott, majd ezt mondta: „Ó szegény családapa - sóhajtott -, mekkora szerencsétlenség!” A beszélgetésben szó sem volt sem a szerencsétlenségről, sem az özvegy szomorú helyzetéről, akinek minden bevételi forrás nélkül öt gyermekről kellett gondoskodnia. „Szegény családapa, több szentmisét kell érte bemutatni, hogy az égbe jusson. Három év múlva célba fog érni, és Ön ezt egyik gyermeke által fogja megtudni.”

Három év múlva az egyik gyermek távol volt, a nagynénjénél. Egyik nap azt álmodta az asszony, hogy ez a gyermek meghalt, férje kíséretében látta a mennyországba menni. A gyermek Perreux-t a legjobb egészségben hagyta el. Ekkor visszaemlékezett a szent szavaira: „...három év múlva... a mennyországba... egyik gyermeke által fogja megtudni...” (38. dokumentum)

Az őrangyal

A nagyapám, Maurice Vernay bérkocsis volt Roanne-ban, és nagyon sok dolga volt, mert kocsijai kényelmesek voltak, lovai pedig erősek. Jámbor ember volt, aki soha nem indult hosszabb útra anélkül, hogy szentmisére ne ment volna. Egyik nap felkereste egy tábornok özvegye, hogy a komornájával együtt vigye el őt Ars-ba. A nagyapám úgy ítélte, hogy ez az idő meglehetősen kedvezőtlen, mert a folyók megáradtak, és egy gázlón kellett átkelni, ami ilyenkor eléggé veszélyes volt. De mindezek ellenére a parancsoláshoz szokott asszony kitarzott elképzelése mellett. Így mégis útnak indultak. A vadul hömpölygő folyó láttán, amelyen át kellett kelni, a nagyapám újra habozni kezdett, de a hölgy a kocsí ülésén csak nem nyugszik, és megparancsolja, hogy induljanak. A ló erősen küzdött az áradattal, mégis hamarosan elveszítette a talajt a lába alól, és mindenestől sodródni kezdett. Nagyapám, aki itt már semmit sem tudott tenni, egész szívével az őrangyalához kiáltott, őt hívta segítségül. Hirtelen úgy tűnt számára, hogy egy erős kéz ragadja meg a ló kantárját, és vezeti át a túlsó partra. A ló megkettőzte erőfeszítését, és elérte a partot. Ekkor a nagyapám tekintélyt parancsoló hangon fordult a hölgyekhez: „Köszönjük meg az Úristennek, hogy minket ilyen csodálatos módon kiragadott a halál torkából!” És mind mélyen meghatódva borultak le a földre, hogy hálát adjanak Istennek. Ars-ba megérkezvén a két hölgy egy szállodába ment, közben a nagyapám azonnal a templomba indult, ahol elsőik között ért a sekrestyébe. Még mielőtt gyónni kezdett volna, így szólt hozzá a plébános: „De Maurice papa, hogy is volt képes ilyesmire! Mekkora könnyelműség egy ilyen áradó folyóba belemenni. Mindannyian elpusztultak volna, ha az őrangyala nem jön a segítségükre!” El sem lehet képzelni, hogy nagyapám mennyire meglepődött. Ezekről ugyanis rajta és a két nőn kívül senki sem tudott.

Spiritizmus. „Jules, álljon meg!”

Abban az időben történt, amikor sokan foglalkoztak spiritizmussal, és vettek részt ilyen összejöveteleken, hogy kapcsolatba lépjenek **a halottak lelkével**. A jobb társaságokban ez szinte hozzá tartozott az illendőséghez. A következő beszámoló megmutatja, hogy mit kell tartanunk az ilyenfajta játszadozásokról. Jules de Maubou gróf, akinek Villefranche-ban voltak birtokai, az év egy részét Párizsban töltötte. Világfi létére jó keresztény volt. Valahányszor Ars-ba jött,

felkereste a plébánost, és gyónt nála. Ismét Ars-ba indult, és már előre örült neki, hogy lelki vezetőjét, tiszteletreméltó szent barátját viszontláthatja. Jókedvűen egyenesen a templomhoz megy. Micsoda szerencse! A jó plébános ott áll az ajtaja előtt. Úgy tűnik, mintha két gyóntatás között egy kis friss levegőt szeretne szívni. Láttára a gróf meggyorsítja lépteit, és mosolyogva nyújtja feléje a kezét. De mekkora a meglepetése, a plébános nem fogadja el, hanem egy kézmozdulattal szinte a földre szögezi szomorú, ugyanakkor szigorú hangon mondván: „Jules, álljon meg! Ön tegnapelőtt az ördöggel társalkodott. Gyónja meg!” A gróf elképedve állt ott, némán, lába gyökeret vert, és elgondolkodott azon, mit is követhetett el. Már nem is emlékezett arra, hogy részt vett egy spiritiszta összejövetelen. Vianney szelíd szavakkal felszólította, hogy kövesse őt. A férfi engedelmesen letérdelt a gyóntatószékben, és csak hallgatta, amint a pap elmondta, mi történt két nappal azelőtt a grófnő szalonjában. Egyetlen apró körülményt sem hagyott ki. Végül elmagyarázta, hogy az ilyen dolgok **az ördögtől valók**, és megígértette, hogy a jövőben ezektől távol marad.

Nemsokára Párizsba visszatérve egy másik társaság látta vendégül. Arra kérték ezúttal is, hogy vegyen részt az asztaltáncoltatásban. De Vianney-nek tett ígéretét nem szegte meg. A többiek elhatározták, hogy nélküle is megtartják ezt a számukra vonzó programot. Az aggodalmaskodó ifjú arisztokrata magára maradt. Az elkövetkező percekben lelke mélyén még határozottabban tiltakozott e játék ellen. A szeánszot elkezdők nem sok örömet találtak a várt szórakozásban, mert a médium határozottan így vallott: *„Nem értem, itt egy felsőbb hatalom működik, aki meggátolja tevékenységünket.”*

Szellemidézés

Antoine Sabin 15 éves volt, amikor az édesanyja meghalt. Bár keresztény szellemben nevelkedett, hamarosan minden vallásgyakorlattal felhagyott. Nem volt rossz fiú, a szívében a hamu alatt még ott parázslott a hit. Amikor elhaladt egy templom előtt, egyfajta honvágy fogta el. Amikor 27 éves volt, több olyan családdal is kapcsolatba került, akik spiritizmussal foglalkoztak. Ekkor szörnyű hallucinációk kínozták. Elhatározta, hogy felkeresi az Ars-i plébánost, hogy ezekkel a folyamatokkal tisztába jöjjön. A Szent Filoména kápolnában találta meg őt, ahol breviáriumát szokta imádkozni. Antoine várt, várt egy negyedóraig, majd türelmetlen lett. „Ha ebben a papban valóban Isten Lelke lakik, ahogy mondják róla, pontosan tudná, hogy beszélni szeretnék vele, és hogy nem érek rá” - gondolta. A plébános ebben a pillanatban megfordult, ránézett az elképedt Antoine-ra, és így szólt: „Egy kis türelem, barátom, mindjárt a rendelkezésére állok.” Amikor ez elmondta a plébánosnak, hogy miért jött, így válaszolt: „Mindezek a látomások csak a sátán szemfényvesztései, hogy Önt megtévesszék. Ne látogassa többé ezeket a házakat! Tartson egy kilencedet a Fourviere-i Szűzanyához, és ezek a dolgok mind meg fognak szűnni.” A fiatal férfi már ekkor ismeretlen békét érzett, de a lelkét még bűnök súlya nyomta. „Ne gyónjak most?” - kérdezte a szentet. „Majd Fourviere-ben - válaszolta a plébános -, ott talál egy jó papot, aki meg fogja mondani Önnek, hogy mit tegyen.” Ez 1839. elején történt. Szent József ünnepén a fiatal férfi belépett a Dombes-i Miasszonyunk trappista szerzetesei közé, ahol a Joahim testvér nevet kapta. Később egy halálos betegségből felgyógyult, amikor a szent plébános ereklyéit ráhelyezték. Végül szentekhez illő halállal halt meg.

Miket mondott a papoknak

Több pap közösen látogatta meg Ars-ban a szent plébánost. Egyikük, Devatine atya elmondta, hogy nem igazán hitt abban, amit hallott, és amikor a plébános a plébánia udvaráról a

templom felé ment, félreeső helyen állt. De mekkora volt a meglepetése, amikor a szent odament hozzá, a vállára tette a kezét, és ezt mondta: „Barátom, higgyen!”

Lefranc atya arról számolt be, hogy mit mondott neki a plébános a szentgyónás után. „Hamarosan készüljön fel a halálra. Nemsokára egyik válla beteg lesz, és attól fog meghalni.” Lefranc hozzáfűzte, hogy bár felkészült, mégsem hitt ebben a jövődőlésben, mivel kitűnő egészségnek örvendett. Néhány hónappal később azonban valóban a szent által megjövendölt betegségben halt meg.

Mit mondott egy nagyvilági hölgynek

Hogyan is került ez a fiatal hölgy a jámbor Ars-i zárandokok közé? Kétségtelen, hogy a kíváncsiság hajtotta, de a hiú megjelenése miatti lelkifurdalása is, ami szörnyű lehetett. Hamarosan a gyóntatószékbe került, a lelkében semmi különös nem érzett, azt gondolta magában, mit is mondhat neki egy ilyen kis falusi plébános. De hirtelen remegni kezdett. A plébános a nevéen szólította: „Ó, szegény gyermek, mikor hagyja ott léha, haszontalan életét? Mikor vet véget annak, hogy visszaéljen Isten türelmével? Ő nem felejtette el az Ön ígését, hogy egészen az övé akar lenni.” Bizony a hölgy valamikor nagyon vallásos volt, és ezzel az ígéréssel elkötelezte magát, de buzgóságát elhagyva a hiúság, az élvezetek a társasági szórakozások forgatagában próbálta elaltatni a lelkiismeretét. A plébános szavai szíven találták a hölgyet, mégsem volt ereje ahhoz a bátor elhatározáshoz, amit a pap szükségesnek látott. Visszatért korábbi életének szokásaihoz, és férjhez ment. Lelkiismerete megnyugtatóására megígérte, hogy ha Isten megajándékozza egy leánykával, felajánlja őt a Szent Szűznek, és jó kereszténnyé fogja nevelni. Ez a kívánsága 10 évvel később teljesült. A gyermeknek a Mária nevet adta. A kislány néhány hónap múlva megbetegedett, és már közel állt a halálhoz. Karjaiba vette a gyermeket, és elvitte a párizsi Notre Dame oltárához. Megfogadta, hogy a kis Máriának igazi keresztény példát fog mutatni. De a hölgy egy felfoghatatlan könnyelműség során ismét a hitetlenség szélére került. Ekkor az egyik nővére magához vette a gyermeket és beadta a hétéves kislányt Saint-Etienne-ben a Mária-nővérek intézetébe. Itt angyali ártatlanságban járult az első szentáldozáshoz. Később felajánlotta magát a Szent Szűznek, és belépett a rendbe. Mivel ismerte a szenvedés engesztelő erejét, áldozatul ajánlotta fel magát az ő túlzottan életvidám édesanyja megmentéséért. Isten ezt meghallgatta. A kimondhatatlan szenvedések, melyeket zokszó nélkül viselt, életét a szeretet folytonos megnyilvánulásává tették. Halála előtt részesült abban az örömben, hogy visszaszerezhetette Istennek édesanyját, aki visszatért fiatalkori buzgóságához.

Az áldoztatásnál

Poignard kisasszony Blace szép vidékéről egyik reggel vidám társnőivel együtt elindult Ars-ba. A leány őszintén vallásos volt, és gyakran járult szentáldozáshoz. Az a gondolat, hogy ezt a jó plébánost viszontláthatja, egyfajta féktelen öröm hangulatába ringatta, úgy hogy az egész úton végig fecsegett, dalolt és nevetgélt. Éppen akkor érkeztek meg Ars-ba, amikor a plébános elkezdte a szentmisét. A lány megpróbálta összeszedni magát, de ez csak nem akart sikerülni. Csoportjából ő volt az egyetlen, aki áldozni ment. Letérdelt az áldoztató rúcsához, és a plébános, amikor hozzá érkezett, elkezdte mondani latinul - akkor ez volt a szokás - hogy: *Krisztus teste őrizze meg lelkedet az örök életre*, de csak félig mondta el, és kezében a szentostyával mozdulatlanul megállt. A lány ránézett, és egy szigorú arcot látott. Megrendülten elmondta magában a hit, remény és szeretet felindítását - ezzel szokta befejezni minden nap a reggeli imáját. Ekkor nyújtotta neki a plébános a szentostyát. A lány visszatért, de nyugtalanság gyötörte. Dél felé a templom és a plébánia közti úton sikerült újra találkoznia az atyával. Ő azonnal tudta, miről van szó, és hogy ez a lecke hasznos lesz. „Ha valaki nem végezte el a reggeli imáját, és

egész úton csak nevetgélt és fecsegett, az aligha készült fel kellő módon a szentáldozásra.” Ezt a leány megértette, és soha többé nem felejtette el.

Az erkölcsi szakadék mélyén

A következő eset világosan bizonyítja, hogy a tiszteletre méltó Ars-i plébános tökéletes természetfeletti megvilágosításokat kapott, mert képes volt tisztán belelátni egy lélek mélységeibe, kiolvasni legbensőbb titkait és legrejtettebb gondolatait, és hogy képes volt a legpontosabban megmondani, mi történhet vele, és megnevezni azokat a gyógymódokat is, melyeket alkalmaznia kell, hogy kikerüljön abból a mély szakadékból, melybe belezuhan.

Előzőleg semmiféle ismerettel sem rendelkezett ennek a léleknek a magánéletéről, nem ismerte a vidéket, ahonnan jött, sem azt, ahová menni akart. Egy Párizsba visszatérni készülő nőcskéről volt szó, akinek eleve nagyon rossz véleménye volt a papokról és a vallásról. A kíváncsiság vitte Ars-ba. Amikor látta, hogy a sekrestye ajtaja nyitva áll, és észrevette Vianney-t, akit körülvettek a zarándokok, és alamizsnára, valamint szentmisére pénzt adtak neki, azt gondolta magában: „Már megint egy pénzéhes pap.” Alighogy ezt a vakmerőséget végiggondolta, egy átható, szemrehányó tekintettel találkozott, úgy érezte, mintha villámcsapás érte volna. Felismerte, hogy a plébános olvasott a gondolataiban. Délután éppen az utcán sétált egy másik hölggyel együtt, amikor a plébános egy beteglátogatásból visszatérőben egyenesen őhöz ígyekezett. „Kövessen engem!” - szólt röviden a hölgyhöz. „Ami Önt illeti - szólt a másikhöz -, Önnek nincs szüksége szolgálataimra.” A két nő elvált egymástól, és a megszólított a plébános mellé lépett. A pap megállt egy diófa alatt, és a nőnek négy szemközt pontról pontra elmondta az életét, emlékeztette a reggeli jelenetre, amiket gondolt a sekrestyében, látva, hogy a pap pénzt vett át, és így szólt: „Ön elítélte Isten egyik szolgáját. Képesnek tartotta arra, hogy a rábízott pénzeket a maga hasznára fordítsa.” A nő nem tudott szóhoz jutni. Legrejtettebb gondolatairól senki sem tudott. Zavarában azt kérdezte, hogy gyónhatna-e. „Gyónása teljesen haszontalan lenne, - mondta a pap -, én az Ön lelkébe látok, és két démont látok ott, akik Önt rabságban tartják: a gög és a szemérmertenség démonát. Csak akkor oldozhatom fel, ha nem tér vissza Párizsba, de látva az Ön hajlamait, tudom, hogy ez a szándéka.” A pap fájdalmas pillantása, aggódó hangja megmutatta a hölgynek, hogy ott „a romlottságnak milyen feneketlen mélységei várnak rá.” „De atya, én képtelen vagyok ilyen ocsmányságokra! El fogok kárhozni?” - kiáltott fel a nő. „Azt nem mondtam, de nagyon nehéz lesz megmentenie a lelkét. Nem mehet el Párizsba, vissza kell tértie oda, ahonnan jött, és ha el akarja kerülni a kárhozatot, ezt és ezt a vezeklést kell vállalnia.” (Ez, ahogy egy pap állította, rendkívül kemény és szigorú volt.) Mivel a nő lelkiállapota nem változott meg, feloldozás nélkül hagyta el Ars-t. Elindult a számára tiltott útra Párizs felé, és ott elkövette mindazokat az ocsmányságokat, amelyekre előzőleg képtelennek tartotta magát. Egyszer csak egy leküzdhetetlen undor fogta el. Csak ekkor gondolt menekülésre, és és iszonyodni kezdett önmagától. Visszatért Nice-be, és ott újra találkozott azzal a pappal, aki tanácsolta neki, hogy menjen el Ars-ba. A nő azt mondta neki, hogy a plébános utasításait ő soha, de soha nem lesz képes követni. „Mégis ahhoz kell magát tartania, kerül, amibe kerül. Én a magam részéről megparancsolom Önnek.” - hangzott a válasz. A nő erőt vett magán, kitarzott három hónapig. Isten megáldotta erőfeszítéseit. A szíve és a lelke olyan nagyon megváltozott, hogy már fel sem tudta fogni, hogyan is szerethette valamikor azt, ami most undorral tölti el. - Amikor a nő annakidején Ars-ba látogatott, *a plébános az egész éjszakát imában és súlyos vezekléssel töltötte, hogy elnyerje ennek a léleknek a megtérés kegyelmét.*

Az állam és az egyház szétválása

Emile Combes három társával együtt növendék volt a papi szemináriumban Albi-ban. Elhatározták, hogy együtt keresik fel az Ars-i plébánost, hogy tanácsot kérjenek tőle. Combes barátai Fabre, Pillac és Donnet voltak. Arra kérték a plébánost, hogy vessen egy pillantást a jövőjükre, és közöljön velük valami közelebbit. Miután a pap mélyen elgondolkodott, azt mondta Fabre-nak: „Ön nem fogja vállalni a papi hivatást, mert a szülei nagyon ellenzik a döntését.” Pillac-hoz és Donnet-hez így szólt: „Önökből két jó pap lesz.” Miután Combes-t szúrós szemével végigmérte, így szólt: „Ön pedig nagy károkat fog okozni az Egyháznak.” Összes jövendölése beteljesült. Később Combes készítette elő és hajtotta végre az egyház és az állam szétválasztását.

Az elveszett fiú

Guillaumet, a Saint Dizier-i Szeplőtelen Fogantatás kollégium szuperiorja egyszer egy 17 éves fiúval zárandokolt el Ars-ba. Ez a fiú, aki kitűnő családból származott, és nagyon jó nevelést kapott, hitetlen lett. Előtte ez a pap volt a gyóntatója, aki így törődött vele. A szuperior gyónt a szentnél, majd ennyit mondott: „Van velem egy fiatal, akit a figyelmébe ajánlok.” A koraérett fiú belement egy beszélgetésbe Vianney-vel. Este Guillaumet nagyon csodálkozott hogy kísérője milyen hallgató. Arra gondolt, hogy talán megérintette a kegyelem, mikor ez megtörte a hallgatást, és haragosan mondta neki: „Egyáltalán nem vagyok Önnel megelégedve. Minden gyónásomat elmondta a plébánosnak.” „Dehogyan mondtam el, arra szorítkoztam, hogy megmondjam: figyelmébe ajánlok egy fiatalembert.” „De hiszen Ön volt az egyetlen, aki ismerte az én múltamat. És a plébános mindent felsorolt nekem, amit elkövettem. Ezeket csak Ön mondhatta el neki.” Erre felkelt, és bosszúsan eltávozott. Guillaumet ezt a kínos dolgot nem akarta annyiban hagyni, hiszen abszolút biztos volt a hallgatásában. *(Egy pap még élete árán sem árulhatja el a gyónási titkokat!)* Sikerült még egyszer beszélnie a szenttel. Elmondta, mi történt, és arra kérte, hogy világosítsa fel a fiút. „Ó jaj - válaszolta a plébános -, ezért a fiúért hosszú ideig nem tehetünk semmit. Megy majd a maga útján, és egy súlyos betegségben fog meghalni. De amikor ez bekövetkezik, Ön még mindig szuperior lesz Saint Dizier-ben. Hívni fogják Önt, és Ön majd megbékíti Istennel, és eléri, hogy szent halállal haljon meg.” Így is történt. A fiú egy Istentől eltávolodott élet után 50 évesen halt meg, pontosan olyan körülmények között, ahogy azt a plébános előre megmondta.

A kétségbeesettek menedéke

1857. folyamán Anntoinette Metrat-t, aki akkor 23 éves volt, tifusz támadta meg, ami agylázat okozott, és orvosilag már nem lehetett rajta segíteni. Akkor elhatározta a család, hogy felkeresik az Ars-i szentet. A beteg egyik nővére elindult, de még odáig sem jutott, hogy előadja kérését, amikor a szent megállt előtte, így szólt: „Gyermekem, adja ezt az érmet a betegnek, tartsanak kilencedet Szent Filoménához. És minden jóra fog fordulni.” A nővér örömmel tért vissza, és vitte az érmet. Testvére már túl volt az életveszélyen, és hamarosan teljesen meggyógyult.

Mennyei kapcsolattartás az őrangyalon át

Egy igen jámbor, Ball kanonok szerint nagyon megbízható hölgy így számol be: „Nagy bizalommal voltam az Ars-i plébános iránt, akinek sok természetfeletti megvilágosítást köszönhetek. Egy napon, amikor feltártam előtte minden nyomorúságomat, felsóhajtottam: „Bárcsak minden nehézségemben azonnal tanácsért fordulhatnék Önhöz! Nincs ilyen szerencsém, túlságosan nagyok a távolságok.” „Nos - válaszolta a szent -, ha beszélni szeretne

velem, egész egyszerűen küldje el hozzám az őrangyalát!”. Megfogadtam ezt a jó tanácsot, és először akkor alkalmaztam, amikor egy különös nehézség komolyan próbára tett. Azután többször is elküldtem az őrangyalomat a szenthez egy-egy feladattal. Amikor végre szerencsém volt vele személyesen is találkozni, mosolyogva megjegyezte: „Tudja-e, hogy karácsonykor mennyire igénybe vett engem? Rengeteg dolgom volt, hogy beszéljek az őrangyalával. Tudja-e, hányszor küldte hozzám?” „Igazán nem tudom, nem számoltam...” - mondtam. „Tízszer volt itt.” Amikor utána gondoltam, megállapítottam, hogy az atyának jó az emlékezete. Nyilvánvaló, hogy egészen meghitt kapcsolatot tartott fenn a túlvilággal.

A tökéletesség akadályai

Lyon-környékről egy szolgálólányt egy különös feladattal küldték a plébánoshoz. „Atyám - mondta -, az úrnóm azért küldött ide, hogy megkérdezzem, jó úton jár-e.” „Igen, gyermekem - válaszolt azonnal-, Kedves ő Isten előtt, de még sokkal kedvesebb lenne, ha minden nehézségnél, ami éri, nem jajveszékelné olyan nagyon.” A fiatal szolgálólány egy szóval sem árulta el, ki ez az úrnő, a plébános mégis mindent tudott.

Jean-Marie Vianney, a szent Ars-i plébános, a papok védőszentje, aki 1859-ben halt meg, ezt vallotta: „A szenteknek a mennyországban nincs szükségük a mi segítségünkre, hogy gondoskodjanak a mi üdvösségünkről, de mennyivel inkább rászorúlnak erre a tisztító tűzben szenvedő lelkek, akik elfogadják tőlünk a szentségünk mértéke szerinti lelki jótéteményeinket.

Egy dolog biztos: Ezek a szenvedő lelkek a tisztító tűzben önmagukért semmit sem képesek tenni, de értünk annál többet. Arra tanít minket a tapasztalat, hogy szinte senki sincs, aki a tisztító tűzben szenvedő lelkeket anélkül hívta volna segítségül, hogy a kért kegyelmet ne kapta volna meg. Nem a valódi bűnbánat fájdalmát kellene-e kémünk az Úristentől? Forduljunk a tisztító tűzben szenvedő lelkekhez, akik annyi éven át keményen vezekelnek bűneikért, melyeket elkövettek. Ha azt szeretnénk magunk részére biztosítani, hogy a mennyországba jussunk, nagy buzgósággal kell imádkoznunk a tisztító tűzben szenvedő lelkekért... sokat kell értük imádkoznunk, hogy ők is sokat imádkozzanak értünk.

Ó, ha tudnánk, hogy ezeknek a jó lelkeknek mekkora hatalmunk van Isten Szíve felett, ha tudnánk, mekkora kegyelmekhez juthatunk az ő közbenjárásuk által, nem hanyagolnánk el őket olyan nagyon...”

A szent maga kérte Istentől, hogy nappal a bűnösök megtéréséért szenvedhessen, éjjel pedig a tisztító tűzben szenvedők kiszabadításáért.

A szent Ars-i plébános rendelkezett a lélekbéltetés adományával. Ezzel Szent Pio atya is rendelkezett, ezen kívül Jézus Krisztus sebhelyeit is viselte.

Néhány érdekes eset: Szent Pio atya is, amikor áldoztatott, gyakran kihagyott olyanokat, akiknek a lelke nem volt rendben. Egyszer egy negyvenes hölgyet, aki az áldoztató rúcsnál térdelt, Szent Pio atya szigorúan elzavart: „Menjen innen, menjen!” A nő halálsápadtan, zokogva hagyta el a templomot. Miért is küldte el őt az atya mindenki szeme láttára? A nő jól tudta ezt. El is mondta: egy másik atyánál gyónt, még fiatalkori barátjával gyakran elkövetett házasságtörését is bevallotta, de **mindenféle megbánás és jó elhatározás nélkül.** Ez az atya nem látott a lelkébe, így szavaival félre tudta vezetni.

Szent Pio atya azonban azonnal átlátott rajta, és ezért okozta neki ezt az üdvös sokkot. A nő egész nap birkózott önmagával, amíg arra az elhatározásra nem jutott, hogy új életet kezd. Miután Szent Pio atyánál őszinte bűnbánattal szentgyónást végzett, újra letérdelt az áldoztató rúcsához, és ekkor már megáldoztatta az atya.

Egy fiatal férfit is ugyanígy elzavart Szent Pio atya. Visszatette a szentostyát a kehelybe, és így figyelmeztette őt: „Neked előbb gyónnod kell. Most menj, menj el innen!” Nem minden pap lát a lelkünkbe, de Isten és mi tudjuk, mit követtünk el. **Akinek még meg nem gyónt súlyos bűne van, mielőtt szentáldozáshoz járulna, annak előbb gyónnia kell, mert anélkül nagyon súlyos bűnt, szentségtörést követne el.**

